

Sygn. akt VI P 409/11

WYROK CZĘŚCIOWY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan - Karasińska

Protokolant: Agnieszka Wojtyła

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2014 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa Z. B.

przeciwko (...)spółka jawna z siedzibą w W.

o ustalenie wysokości wynagrodzenia, wynagrodzenie, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, zwrot kosztów poniesionego mandatu, diety

orzeka:

1. zasądza od pozwanej (...)spółka jawna z siedzibą w W. na rzecz powoda Z. B. kwotę 6.522,88 zł (sześć tysięcy pięćset dwadzieścia dwa złote i 88/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09 lipca 2011 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, w pozostałym zakresie żądania ekwiwalentu pieniężnego oddala;
2. zasądza od pozwanej (...)spółka jawna z siedzibą w W. na rzecz powoda Z. B. kwotę 5.960,76 złotych (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt złotych i 76/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09 lipca 2011 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów poniesionego mandatu;
3. umarza postępowanie w zakresie żądania zasądzenia wynagrodzenia za pracę wykonywaną w Rosji;
4. oddala powództwo w zakresie żądania ustalenia, że wynagrodzenie ze stosunku pracy wynosiło 15% wartości transakcji przewozowej;
5. wyrokowi w punkcie jeden nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co kwoty 1.317,00 złotych (słownie: tysiąc trzysta siedemnaście złotych).

Sygn. akt VI P 409/11

UZASADNIENIE DO WYROKU CZĘŚCIOWEGO

Z. B. w pozwie z dnia 08 lipca 2011 roku (data wpływu) skierowanym przeciwko (...) sp. j. z siedzibą w W. wniósł o ustalenie wysokości wynagrodzenia ze stosunku pracy, ustalenie prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop, zasądzenie owego ekwiwalentu, zasądzenie odszkodowania tytułem kosztów poniesionych w związku z nieopłaconymi przez pozwanego delegacjami, a także zasądzenie odszkodowania tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku z mandatem otrzymanym przez powoda w Niemczech i zasądzenie zaległego wynagrodzenia za pracę wykonywaną w Rosji podczas postępu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie zawartej przez niego z pozwanym umowy o pracę jego wynagrodzenie wynosiło 850,00 zł jednak w rzeczywistości otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 15% wartości transakcji przewozu, zaś kwota wskazana w umowie została w tej wysokości ustalona jedynie dla celów uniknięcia ciężarów finansowych przez pracodawcę i nie odzwierciedlała faktycznie otrzymywanego wynagrodzenia. Odnośnie wykorzystania urlopu wypoczynkowego wskazał, że mimo wypełniania przez niego deklaracji o przebywaniu na urlopie w rzeczywistości wykonywał on w tych dniach pracę, a deklaracje podpisał z obawy o utratę pracy. W kwestii kosztów delegacji powód deklaruje, że musiał je ponosić sam, co jest niezgodne z zasadą, iż takie koszty powinien ponosić pracodawca. Powód wskazuje również na fakt otrzymania przez niego mandatu w Niemczech i argumentuje, że jego otrzymanie wynikało z niedopełnienia obowiązków przez pracodawcę, stąd zasadne jest jego roszczenie odszkodowawcze. Co do wynagrodzenia za pracę wykonywaną na terenie Rosji powód wskazał, że podczas przewożenia towaru do Rosji został zatrzymany i mimo, iż był gotów do świadczenia pracy, nie mógł jej wykonać z przyczyn od niego niezależnych, zaś pracodawca zamiast zapłacić za czas pracy, wypłacił powodowi pieniądze jedynie zgodnie z ilością przejechanych kilometrów (**pozew – k. 1 – 4**).

Ostatecznie powód zmodyfikował żądanie pozwu, cofając powództwo w zakresie żądania zasądzenia wynagrodzenia za pracę świadczoną na terenie Rosji i sprecyzował pozostałe roszczenie, przedstawiając uzasadniające wyliczenia. Powód wnosił o:

- 1) **ustalenie, że wynagrodzenie ze stosunku pracy z pozwanym pracodawcą wynosiło 15% wartości transakcji przewozowej;**
- 2) **ustalenie prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wysokości 18.071,00 zł i zasądzenie ekwiwalentu we wskazanej wysokości wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;**
- 3) **zasądzenie kwoty 106.998,11 zł, tytułem diet należnych z tytułu podróży służbowych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;**
- 4) **zasądzenie kwoty 1.515,00 euro, stanowiącej równowartość 5.960,76 zł (po przeliczeniu według kursu ogłoszonego przez NBP na dzień wniesienia pozwu), tytułem poniesionego mandatu wystawionego w Niemczech z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.**

(pismo procesowe powoda z dnia 9.01.2012r. – k.35, pismo procesowe powoda z dnia 20.01.2012 roku – k. 43, pismo procesowe powoda – k. 351-355).

(...) **sp. j. z siedzibą w W.** w odpowiedzi na pozew z dnia 14 lutego 2014 roku (data wpływu) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana zaprzeczyła twierdzeniom powoda dotyczącym wykorzystania dni urlopowych, a także dotyczącym wysokości rzeczywiście pobieranego przez powoda wynagrodzenia (odpowiedź na pozew – k. 51). Pełnomocnik z urzędu pozwanej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2005 i 2006 r. (k. 168 – protokół rozprawy z dnia 16 września 2013 r.).

Sąd ustalił, co następuje:

Powód Z. B. był zatrudniony w pozwanej spółce w okresie od 01 września 2005 roku do 31 grudnia 2010 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód – świadectwo pracy z k. 5 i k. 53, umowa o pracę z k. 5 i k. 54).

Zgodnie z umową o pracę z dnia 31 sierpnia 2005 roku wynagrodzenie powoda zostało ustalone na kwotę 850 zł brutto, plus dodatek do wynagrodzenia zasadniczego w postaci premii uznaniowej. Z każdym rokiem wynagrodzenie powoda wzrastało zgodnie ze zmieniającymi się przepisami odnośnie płacy minimalnej. Ostatecznie powód otrzymywał od

pozwanej wynagrodzenie w kwocie 1.317,00 zł brutto. Powód otrzymywał wynagrodzenie w takiej samej wysokości jak pozostali kierowcy w pozwanej spółce. Wynagrodzenie było wypłacane pod koniec miesiąca osobiście przez wspólniczkę pozwanej B. G., bądź przez jej męża G. G.. Wpłata wynagrodzenia następowała po pokwitowaniu na liście płac jej odbioru. Zdarzało się także, że wynagrodzenie było przelewane powodowi na rachunek bankowy. Pozwana przelewała na rachunek bankowy powoda także kwoty związane z wydatkami na podróże służbowe, w tym kwoty z tytułu diet (dowód: umowa o pracę z k. 5 i k. 54, zaświadczenie o dochodach – k. 52, zeznania świadka M. D. – k. 67, zeznania świadka D. B. – k. 112, zeznania świadka A. K. – k. 112 -113, potwierdzenia przelewów – k. 271 - 286).

Powód w Urzędzie Skarbowym każdorazowo deklarował kwotę, jaką otrzymywał od pozwanej zgodnie z drukami PIT, z których wynikało, że otrzymywał wynagrodzenie w wysokości najniższej krajowej (dowód: zeznania powoda – k. 187).

Do zakresu obowiązków powoda należało prowadzenie pojazdu, załadowanie, rozładowanie i nadzór nad załadunkiem i rozładunkiem, kontrolne sprawdzenie pojazdu i ładunku, czynności spedycyjne, obsługa codzienna pojazdu, przyczep i naczep, niezbędne czynności administracyjne, prace podejmowane w celu wykonania zadania służbowego oraz zapewnienia bezpieczeństwa rzeczy, osób i pojazdu, utrzymanie pojazdu w czystości (okoliczność bezsporna).

W dniu 22 lutego 2007 roku powód otrzymał od pozwanej upomnienie za nieprzestrzeganie norm czasu pracy, określonych ustawą o czasie pracy kierowców, a obowiązujący w pozwanej firmie. W dniu 05 stycznia 2007 roku powód przekroczył czas jazdy ciągłej o 3 godz. 47 min, w dniu 07 stycznia 2007 roku powód miał czas odpoczynku tygodniowego za krótki o 15 godz. 11 min, zaś w dniu 09 stycznia 2007 roku czas jazdy ciągłej za długi o 1 godz. 5 min. W treści upomnienia wskazano, iż naruszenie norm czasu pracy jest jednocześnie łamaniem warunków umowy o pracę. Powtarzające się ww. przypadki będą skutkowały udzieleniem nagany i w konsekwencji zwolnieniem z pracy (dowód: upomnienie – akta osobowe powoda, wydruk z analizy czasu pracy – akta osobowe powoda).

Dnia 19 stycznia 2011 roku na terenie Republiki Federalnej Niemiec na powoda został nałożony mandat wydany przez Federalny Urząd Transportu Towarowego w M.. Mandat ten został wystawiony w związku z przekroczeniem przez powoda dopuszczalnego czasu prowadzenia pojazdu o 12 godzin i 15 minut; brakiem obowiązkowej przerwy podczas prowadzenia pojazdu; przedłożeniem zaświadczenia o dniach nie podlegających uwzględnieniu, które było wystawione odręcznie, co jest niezgodne z obowiązującymi przepisami. Kwota, jaką z tego tytułu został obciążony powód wynosiła 1.515,00 euro, co stanowi równowartość kwoty 5.960,76 zł (po przeliczeniu według kursu ogłoszonego przez NBP na dzień wniesienia pozwu) (dowód: mandat – k. 5, 46 – 49, zeznania świadka D. B. – k. 112).

Przez cały okres zatrudnienia powód nie wykorzystał żadnego z przysługujących mu dni urlopowych. Nie otrzymał z tego tytułu ekwiwalentu pieniężnego od pracodawcy. Również pozostali pracownicy pozwanej nie korzystali z urlopów wypoczynkowych. Karty urlopowe, które były wystawiane przez pozwaną były fikcyjne i nie miały pokrycia w rzeczywistości. Powód z uwagi na presję i obawę przed utratą pracy podpisał oświadczenie, z którego wynikało, że w okresie od 28 listopada 2008 roku do 12 stycznia 2011 roku wykorzystał przysługujący mu urlop wypoczynkowy (dowód: zeznania świadka D. B. – k. 112, zeznania świadka M. D. – k. 67).

W trakcie trwania stosunku pracy powód nigdy nie wystąpił do pozwanej o zmianę umowy o pracę, w zakresie wysokości wynagrodzenia. Przed wytoczeniem powództwa powód nie kwestionował wysokości wynagrodzenia otrzymywanego zgodnie z umową o pracę (okoliczność bezsporna, a nadto zeznania powoda – k. 188).

Sąd ograniczył się na tym etapie postępowania do poczynienia ustaleń faktycznych potrzebnych do wydania wyroku częściowego, stąd też nie zostały ustalone wszystkie okoliczności, które były przedmiotem sporu, a jedynie te, które posłużyły do wydania wyroku częściowego. Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda Z. B., w charakterze strony pozwanej – wspólnika spółki B. G., świadków M. D., D. B., A. K., G. G., a także na podstawie dokumentów złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy oraz oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych.

Zeznania świadka A. K. Sąd ocenił jako wiarygodne. W zasadniczej części złożone zeznania znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów, a tam, gdzie świadek wskazywała na okoliczności nieudokumentowane, nie było podstaw,

by zeznania kwestionować. Szczególnie znamienne były zeznania świadka A. K., zajmującej w pozwanej spółce w okresie od 2007 roku do lipca 2011 roku stanowisko księgowej, w zakresie w jakim wskazywała, iż powód otrzymywał wynagrodzenie w takiej samej wysokości jak pozostali kierowcy, tj. w wysokości minimalnej krajowej. Świadek zeznała, że kierowcy otrzymywali jeszcze dodatkowe pieniądze, jednakże nie były one częścią wynagrodzenia, ale stanowiły koszty związane z podróżami służbowymi. Świadek nigdy nie słyszała, aby wynagrodzenie kierowców było liczone jako 15 % wartości transakcji przewozowej. Powyższe okoliczności zostały także potwierdzone w zeznaniach świadka G. G.. Zaprzeczył on, aby z kierowcami było ustalane wynagrodzenie w wysokości 15 % wartości przewozowej.

Zeznaniom powoda Z. B., a także świadków M. D. oraz D. B. w zakresie w jaki wskazywali, że powód otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 15% transakcji przewozowej, Sąd nie dał wiary. Świadek M. D. jako bliski kolega powoda, a także były pracownik pozwanej nie był bezstronny w sprawie. Jego zeznania były zbyt ocenne i subiektywne. Dlatego w powyższym zakresie nie mogły być przydatne dla Sądu. Natomiast świadek D. B. nie potrafiła powiedzieć od jakiej kwoty była liczona wartość 15%. Wiedziała jedynie jaką kwotę powód przynosił co miesiąc do domu, nie potrafiła jednak wskazać czy wynagrodzenie odbierał osobiście czy było ono przelewane na jego rachunek bankowy. Zeznania powoda oraz świadków M. D. i D. B. w powyższym zakresie nie posłużyły Sądowi za podstawę ustaleń faktycznych, gdyż powód i świadkowie zeznawali całkowicie odmiennie niż to wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nadto ich zeznania nie były spójne, a ich wiarygodność w świetle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego budziła wątpliwości.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

W toku postępowania powód domagał się ustalenia, że wynagrodzenie ze stosunku pracy z pozwanym pracodawcą wynosiło 15% wartości transakcji przewozowej, ustalenia prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wysokości 18.071,00 zł i zasądzenia ekwiwalentu we wskazanej wysokości wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenia kwoty 106.998,11 zł tytułem diet należnych z tytułu podróży służbowych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia kwoty 1.515,00 euro, stanowiącej równowartość 5.960,76 zł, tytułem poniesionego mandatu wystawionego w Niemczech z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Jednocześnie powód cofnął powództwo w zakresie żądania zasądzenia wynagrodzenia za pracę świadczoną na terenie Rosji.

Mając na uwadze całość roszczeń podniesionych przez powoda, Sąd zdecydował wydać w pierw wyrok częściowy, rozstrzygający w zakresie ustalenia, czy wynagrodzenie ze stosunku pracy wynosiło 15% wartości transakcji przewozowej, ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop, poniesionego mandatu, a także wynagrodzenia za pracę świadczoną na terenie Rosji. W powyższym zakresie przeprowadzone bowiem zostało wystarczające postępowanie dowodowe i możliwe było wydanie częściowego rozstrzygnięcia.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do żądania ustalenia, że wynagrodzenie ze stosunku pracy z pozwanym pracodawcą wynosiło 15% wartości transakcji przewozowej.

Na wstępie należy zauważyć, że podstawą prawną dla powództw o ustalenie istnienia prawa bądź stosunku prawnego jest regulacja zawarta w art. 189 kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z tym przepisem powód musi wykazać dodatkowo istnienie interesu prawnego uzasadniającego jego roszczenie. Interes ten stanowi podstawową przesłankę materialnoprawną powództwa o ustalenie, a jednocześnie jest on kryterium zasadności wyboru tej formy ochrony

praw podmiotowych. Przez „interes” należy rozumieć potrzebę wynikającą z sytuacji, w jakiej powód się znalazł, natomiast „prawny” dotyczy szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych podmiotu. Powództwo o ustalenie zmierza do usunięcia stanu niepewności w łączącym strony stosunku prawnym.

W wyroku z dnia 5 grudnia 2002 roku (I PKN 629/01) Sąd Najwyższy wskazał, że na podstawie art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego pracownik ma interes prawny w ustaleniu rzeczywistej treści realizowanego stosunku pracy, jeżeli dochodzone ustalenie ma charakter niemajątkowy lub sprawia, że oparte na nim potencjalne roszczenia majątkowe mogą się zaktualizować dopiero w przyszłości. W związku z powyższym Sąd uznał, że interes prawny powoda istniał obiektywnie.

Powstanie stosunku pracy bez względu na podstawę prawną (umowa o pracę, mianowanie, powołanie, wybór) wymaga przede wszystkim zgodnych oświadczeń woli pracodawcy i pracownika. Zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p., przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Umowa o pracę posiada cechy stosunku zobowiązaniowego – jest dwustronnie zobowiązująca, odpłatna i konsensualna. Zatrudnienie mające opisane cechy jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Odpłatny charakter stosunku pracy ściśle wiąże się z obowiązkiem ustalenia przez strony wysokości wynagrodzenia (z art. 22 § 1, art. 29 § 1 pkt 3, art. 13 i art. 84 k.p.).

W przedmiotowej sprawie strony w dniu 31 sierpnia 2005 roku zawarły umowę o pracę na czas nieokreślony, zgodnie ustalając, iż wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu, będzie wynosiło 850,00 zł brutto, plus dodatek do wynagrodzenia zasadniczego w postaci premii uznaniowej. Nie ulega zatem wątpliwości, iż wysokość wynagrodzenia została przez strony jednomyślnie ustalona. Z każdym rokiem wynagrodzenie powoda wzrastało, zgodnie ze zmieniającymi się przepisami odnośnie płacy minimalnej. Ostatecznie powód otrzymywał od pozwanej wynagrodzenie w kwocie 1.317,00 zł brutto.

Nie sposób zgodzić się z powodem, który podnosił, iż zgodnym zamiarem stron było ustalenie wynagrodzenia w wysokości 15 % wartości transakcji przewozowej. Sam bowiem zeznał, iż zgodził się na zaproponowane przez pozwaną warunki umowy o pracę, tj. na wynagrodzenie na poziomie płacy minimalnej, z uwagi na brak pracy i trudną sytuację materialną. Z powyższego jasno wynika, że powód miał świadomość, że będzie otrzymywał wynagrodzenie w wysokości wskazanej w umowie o pracę. Świadczy o tym chociażby fakt corocznego rozliczania się przez powoda z urzędem skarbowym. Powód zeznał, iż deklarował jedynie wynagrodzenie w kwocie określonej w umowie o pracę. Nadto w trakcie trwania stosunku pracy powód nigdy nie zwrócił się do pozwanej z wnioskiem o zmianę umowy o pracę, w zakresie wysokości wynagrodzenia. Dopiero po rozwiązaniu umowy o pracę, tj. po pięciu latach trwania stosunku pracy, wytaczając powództwo w przedmiotowej sprawie powód zgłosił żądanie ustalenia, że wynagrodzenie ze stosunku pracy z pozwanym pracodawcą wynosiło 15% wartości transakcji przewozowej.

Powód podnosił także, iż pomimo otrzymywania części wynagrodzenia za pokwitowaniem „do ręki”, otrzymywał także część wynagrodzenia na rachunek bankowy. Powyższym twierdzeniom powoda Sąd nie dał wiary. Strona pozwana wykazała bowiem, iż przelewała na rachunek bankowy powoda kwoty z tytułu podróży służbowych, w tym diety. W załączonych przez stronę pozwaną wydrukach przelewów każdorazowo wskazany był tytuł przelewu. Pozwana zawsze wpisywała w treści tytułu przelewu sformułowania „wpłata”. Jeżeli przelew zawierał wynagrodzenie, to wynikało to wprost z tytułu przelewu, wówczas pozwana wpisywała konkretnie czego przelew dotyczy. Przykładowo w dniu 04 maja 2009 roku pozwana dokonała na rzecz powoda przelew w wysokości 2.000,00 zł wpisując w tytule przelewu, iż stanowi on „wpłatę w tym wynagrodzenie za miesiąc marzec 801,29” (k.285). Z przelewów dokonywanych przez pozwaną jasno wynika, czy dana kwota była wynagrodzeniem czy była przelewana z innego tytułu.

Jednocześnie podkreślić należy, iż wedle treści art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Mając na uwadze dyspozycję zawartą w powołanym przepisie wskazać należy, iż strona powodowa nie wykazała, aby zgodnie z łączącym strony stosunkiem pracy, powodowi przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 15% wartości transakcji przewozowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania ustalenia, że wynagrodzenie ze stosunku pracy powoda wynosiło 15 % wartości transakcji przewozowej.

Odnośnie żądania zasądzenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy należy stwierdzić, iż zgodnie z regulacją kodeksową zawartą w art. 171 § 1 Kodeksu Pracy (dalej jako: k.p.) ekwiwalent pieniężny przysługuje pracownikowi w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy. W toku postępowania Sąd ustalił, że powód nie wykorzystał przysługujących mu dni urlopowych, co oznacza, iż jest spełniona przesłanka, od której prawodawca uzależnił możliwość dochodzenia ekwiwalentu.

W tym miejscu należy przywołać treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2001 roku w sprawie I PKN 336/00, w którym Sąd najwyższy stwierdził, iż „z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego. W tym też dniu rozpoczyna bieg termin przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane w naturze, a nieprzedawnione urlopy wypoczynkowe.” Jak wyraźnie ujął to Sąd najwyższy prawo do ekwiwalentu za niewykorzystane dni urlopowe przysługuje, ale tylko co do nieprzedawnionych urlopów. Z treści art.168 § 1 KP wynika, że niewykorzystany urlop powinien być pracownikowi udzielony najpóźniej do dnia 30 września roku kalendarzowego następującego po roku, w którym pracownik uzyskał prawo do takiego urlopu. Jak słusznie wskazuje doktryna, „po upływie 30 września następnego roku kalendarzowego pracownik może sędownie dochodzić udzielenia urlopu do czasu przedawnienia roszczenia o ten urlop” – K. Jaśkowski, Komentarz aktualizowany do art. 168 Kodeksu pracy, LEX/el., 2013.

W związku z powyższym bieg terminu przedawnienia urlopu rozpoczyna się od dnia 1 października roku następującego po roku, w którym pracownik uzyskał prawo do tego urlopu. Zgodnie zaś z art. 291 § 1 k.p. roszczenie to przedawni się z upływem 3 lat od dnia wymagalności. Pełnomocnik z urzędu pozwanej słusznie zatem podniósł zarzut przedawnienia roszczenia o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2005 i 2006 r. (k. 168 – protokół rozprawy z dnia 16 września 2013 r.).

Mając na uwadze podaną wyżej argumentację pełnomocnika pozwanej Sąd uznał, iż w tej sprawie zsumowaniu podlegają dni urlopu przysługujące za lata 2007, 2008, 2009 i 2010, bowiem roszczenia o zaległy urlop za lata 2005 i 2006 uległy już przedawnieniu.

Zgodnie z art.154 § 1 pkt 2 k.p. w przypadku, gdy pracownik jest zatrudniony co najmniej 10 lat wymiar urlopu wynosi 26 dni. W celu obliczenia ilości dni będącej podstawą wyznaczenia kwoty ekwiwalentu w tym konkretnym przypadku należy zsumować wszystkie dni niewykorzystanego i nieprzedawnionego urlopu, a więc przemnożyć 26 dni urlopu w wymiarze rocznym przez 4 lata, za które roszczenie o zaległy urlop nie uległo jeszcze przedawnieniu. Takie działanie daje wynik 104 dni urlopu wypoczynkowego. To właśnie ta suma będzie podstawą dla obliczenia wartości ekwiwalentu w tej sprawie.

Aby prawidłowo obliczyć wartość ekwiwalentu należy przywołać regulacje zawarte w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 08 stycznia 1997 roku w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop. Szczegółowy opis działań dotyczących wyliczenia ekwiwalentu znajduje się w § 18 tego rozporządzenia. Zgodnie z jego treścią, aby prawidłowo obliczyć dany ekwiwalent należy:

- podzielić miesięczne wynagrodzenie przez współczynnik ustalony w danym roku, a następnie
- wynik poprzedniego działania podzielić przez liczbę odpowiadającą dobowej normie czasu pracy pracownika, a następnie
- pomnożyć wynik poprzedniego działania przez liczbę godzin niewykorzystanego przez pracownika urlopu wypoczynkowego.

Współczynnik urlopowy za 2007 oraz 2008 rok wynosił 21, zaś za 2009 oraz 2010 rok 21,08. Dokonując wyżej wskazanych działań otrzymamy następujący wynik:

1) 1.317,00 zł (wynagrodzenie miesięczne) : 21 (współczynnik na rok 2007 oraz 2008) = 62,71zł;

62,71 zł (ekwiwalent za jeden dzień urlopu) : 8 (ilość godzin w dniu pracy) = 7,83 zł;

7,87 zł (ekwiwalent za jedną godzinę urlopu) x 416 (liczba godzin odpowiadająca 52 dniom niewykorzystanego urlopu za 2007 oraz 2008 rok) = 3.273,92 zł;

2) 1.317,00 (wynagrodzenie miesięczne) : 21,08 (współczynnik na rok 2009 oraz 2010) = 62,48;

62,48 zł (ekwiwalent za jeden dzień urlopu) : 8 (ilość godzin w dniu pracy) = 7,81 zł;

7,81 zł (ekwiwalent za jedną godzinę urlopu) x 416 (liczba godzin odpowiadająca 52 dniom niewykorzystanego urlopu za 2009 oraz 2010 rok) = 3.248,96 zł;

Z powyższych działań wynika kwota 6.522,88 zł (3.273,92 zł + 3.248,96 zł), która w świetle przedstawionej wyżej argumentacji stanowi równowartość ekwiwalentu należnego za niewykorzystane dni urlopu przysługujące powodowi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 6.522,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09 lipca 2011 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, oddalając w pozostałym zakresie żądanie ekwiwalentu pieniężnego.

W ocenie Sądu niewątpliwym jest fakt otrzymania przez powoda mandatu dołączonego do akt sprawy (dowód – k. 5, tłumaczenie mandatu - k. 46-49). Powodem otrzymania wystawienia tego mandatu, było naruszenie wymienionych w jego treści przepisów ustawy niemieckiej, a także rozporządzenia (WE) nr 561/2006z dnia 15 marca 2006 roku (k. 48). Zgodnie z treścią art. 10 owego rozporządzenia za naruszenia przepisów, których dopuszczają się kierowcy odpowiada przedsiębiorstwo transportowe, którego są pracownikami. W związku z powyższym niewątpliwie kwota, na którą opiewa mandat powinna być uiszczona przez pozwanego, a nie przez powoda. Ta kwota to, zgodnie z treścią mandatu 1.515,00 euro, co daje w przeliczeniu na złote według kursu NBP z dnia wniesienia pozwu (1 EUR = 3,9345 PLN) kwotę 5.960,76 zł.

Z uwagi na powyższe, Sąd w punkcie II wyroku częściowego zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.960,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09 lipca 2011 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów poniesionego mandatu.

Wobec modyfikacji powództwa i cofnięcia pozwu w zakresie żądania zasadzenia wynagrodzenia za pracę świadczoną na terenie Rosji, Sąd w punkcie III wyroku częściowego umorzył postępowanie w powyższym zakresie.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł w punkcie V na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd, zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powodowego pracownika.

Mając na uwadze całość powyższych rozważań Sąd orzekł jak w sentencji wyroku częściowego.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Doręczyć odpis wyroku częściowego wraz z pisemnym uzasadnieniem pełnomocnikom obu stron.

19/12/2014 r.